Christus Rex

Službeni glasnik

Svećeničkog bratstva sv. Pija X. za Hrvatsku

Br. 8 – ožujak / travanj 2016.

Podđakonsko ređenje u Zaitzkofenu, 12. ožujka 2016.

Izdavač:
Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1
10370 Dugo Selo
christusrexhrvatska@gmail.com
Glavni urednik: p. Stefan Frey
IBAN: HR3423600001102463734
SWIFT (BIC): ZABA HR 2X
ISSN: 1849-6695

Predgovor

Dragi vjernici, dragi prijatelji,

službeno glasilo Svećeničkog bratstva sv. Pija X. na hrvatskom jeziku želi vas što je bolje moguće obavješćivati o novostima u crkvenom i društvenom životu, ali i dati duhovnu hranu u vašoj gladi i žeđi. Čitajte u ovome broju na poseban način intervju s pomoćnim biskupom Athanasiusom Schneiderom iz Kazahstana. On pokriva sve novosti.

Držite se u sadašnjoj krizi blizu Svećeničkom bratstvu sv. Pija X. koje ustrajno brani katoličku vjeru i zastupa potpuno dosljednu poziciju – to nazivamo cjelovitim stajalištem: nauk i vjera – duhovnost i stega – liturgija u svom časnom drevnom obliku. Ovo djelo je danas spasonosna korablja usred bezbožnosti i ćudoredne iskvarenosti. Iskustvo pokazuje: one koji su s njime povezani i to izvanjski ispovijedaju, Bog obilato blagoslivlja. To postaje posebno očito kod dvaju družbi časnih sestara: *Sestre tješiteljice Presvetog Srca Isusovog* u Italiji i *Sestre klanjateljice Duha Svetoga* u Niedaltdorfu u Njemačkoj. Ove su družbe procvale pošto su se povezale s Bratstvom.

To nas ne iznenađuje: u svako vrijeme daje Bog Spasitelj tom vremenu odgovarajuće milosti. U vrijeme arijanstva šalje sv. Atanazija; kao odgovor donatistima, manihejcima i pelagijancima poziva sv. Augustina. U stoljeću protestantskog otpada podiže puno svetaca: poput sv. Ignacija Lojolskog, sv. Terezije Avilske, sv. Karla Boromejskog, sv. Pija V. - da spomenemo samo nekoliko malo-brojnih. Katolička religija je upravo religija otkupljujućeg utjelovljenja: Bog objavljuje svoju slavu, daje svoju milost prema konkretnim okolnostima. Je li onda začuđujuće kada on usred tzv. autonomije čovjeka, diktature relativizma, otpada od vjere po cijelom svijetu, nijekanja nadnaravnog

spasenjskog poretka, poziva jednog čovjeka – govorim o nadbiskupu Lefebvreu – koji okuplja oko sebe mlade borce da bi se odlučno suprotstavili tim zabludama vremena i ponovno zasadili opustošeni vinograd Gospodnji. U 4. stoljeću obrana Kristovog božanstva ovisila je o povezanosti sa sv. Atanazijem. Danas se radi o tome da započnemo posao oko izgradnje spasonosne korablje usred općeg potopa novog poganstva. Govorimo li u prilog našeg vlastitog djela ili čak naše koristi? Nikako; nama leži na srcu samo čast Božja, dobro Crkve i spasenje duša. Ne radi se kod podrške naših nastojanja o *morati*, nego o *moći*. Raditi danas na djelu izgradnje spasonosne korablje jest milost, poziv, odlikovanje.

Ne, dragi prijatelji, milost Božju treba prihvatiti onako kako je Bog nudi i kada. Želimo li je prihvatiti sutra ako je on nudi danas, to bi moglo biti prekasno: ,,Ako danas glas mu čujete, ne budite srca tvrda“, poziva nas Crkva u ovom vremenu muke Gospodnje. Vratimo se, dakle, svi siromašnom, poniznom, raspetom Gospodinu Isusu Kristu. Raširite posvuda, svim svojim snagama i prema mogu-ćnostima letak ,,Je li Isus Krist Sin Božji“, kojeg dobivate kao prilog časopisu. Pridonesite time da Hrvatska upozna i prizna svog Gospodina.

Od srca vam želim milosno, plodonosno vrijeme Muke Gospodine i već danas puno radosti u uskrsnuću našeg Gospodina na uskrsno jutro.

Vaš,

P. Stefan Frey

p. Stefan Frey,
Poglavar Distrikta

Jaidhof, 10. ožujka 2016.

Biskup de Galarreta: "Mislim da će Papa ići putem jednostranog priznanja"

Biskup Alfonso de Galarreta održao je predavanje na Bailliju, u blizini Versaillesa, 17. siječnja 2016. Izložio je trenutnu crkvenu situaciju i obavijestio slušatelje o trenutnom stanju odnosa između Rima i Svećeničkog bratstva sv. Pija X. On je bio na čelu teološke komisije Svećeničkog bratstva sv. Pija X. u doktrinarnim raspravama s Rimom između 2009. i 2011. god. Ovdje su najznačajniji izvadci iz njegovog predavanja koje je zapisao DICI.

Pogoršanje vjerske krize koja izaziva javne reakcije

U prvom dijelu, biskup de Galarreta primjećuje da se u Rimu razvija „želja za izvlačenjem svih zaključaka sadržanih u načelima Drugog vatikanskog sabora." Budući da su saborske ideje ekumenizma, vjerske slobode i kolegijalnosti sada prihvaćene, rimske vlasti smatraju da je već i nauk o moralu zahvaćen nekim oblikom evolucionizma: "To već vrijedi za dogmu, za istinu (prema progresiv-

cima); to već vrijedi za ekumenizam, vjersku slobodu, kolegijalnost, sav liberalni revolucionarni duh... pa zašto ne i za nauk o moralu? U osnovi, nedosljedno je ne primjenjivati evoluciju i na moral", i potonji je pozvan na prilagođavanje "ljudskom životu, običajima, zakonima, mijeni stvari...".

Ipak je argentinski prelat priznao da se u suočavanju s tom katastrofom pojavljuje reakcija: "Sada se, u današnjoj službenoj Crkvi, počinju javljati reakcije. I to reakcije koje idu u dubinu jer neki počinju shvaćati da ipak postoji doktrinarni problem, pitanje vjere. Oni shvaćaju da je problem u pokoncilskom i koncilskom Učiteljstvu. Oni počinju postavljati pitanja i, što je vrlo važno, oni razumiju da je radi suprotstavljanja ovom potpunom raskidu s tradicijom potrebno reagirati i nužno se suprotstaviti vlastima koje su promicatelji takvih zabluda. Tako vidimo kardinale, biskupe, svećenike i laike koji počinju reagirati na dobar način i u vrlo dobrom smislu pa čak ponekad i vrlo čvrsto."

Dvostruki rimski prijedlog: doktrinarni i kanonski

Biskup de Galarreta onda pokazuje da je Kongregacija za nauk vjere u ljeto 2015. godine dala prijedlog osobne prelature uz prijedlog doktrinarne izjave. On je obznanio da je "Generalni poglavar poslao dva rimska teksta svim visokim poglavarima i nekim teolozima Bratstva kao i biskupima, kako bi napravili analizu i dali mu svoja mišljenja".

Što se tiče prijedloga doktrinarne izjave, argentinski biskup priznaje: "Ono što vidimo u doktrinarnoj izjavi je da nema ispovijesti vjere kardinala Ratzingera. Rimske vlasti od nas zahtijevaju Ispovijest vjere Pija IV., to jest, ispovijed vjere Tridentskog sabora. Zatim je u prethodnom prijedlogu bio odlomak o vjerskoj slobodi. Uklonili su taj uvjet. Ekumenizam je maknut. Za [novu, op. ur.] Misu su od nas tražili da priznamo valjanost i zakonitost. Sada traže da priznamo valjanost novih sakramenata, nove Mise, u skladu s tipskim izdanjem, izvornog latinskog izdanja. To je Bratstvo uvijek priznavalo. Vidite, oni uklanjaju uvjete da bi pokušali doći do sporazuma."

Zatim biskup de Galarreta navodi da je Generalni poglavar želio na rimski prijedlog da se Bratstvo prizna 'takvo kakvo jest' odgovoriti unaprijed poslanim odgovorom koji neće biti neodređen: "Biskup Fellay je rekao: "prije nego što odgovorim na prijedlog Kongregacije za nauk vjere, pisat ću im, prilično iscrpno, kako bih pojasnio kakvi smo i kako djelujemo, što propovijedamo, što činimo, što ne činimo i što nismo spremni učiniti“ - da bismo znali je li Bratstvo prihvaćeno 'kakvo doista jest'."

Argentinski prelat je onda iznio svoje zadrške zbog osnovnog doktrinarnog razloga: "Oni prije svega očekuju i uvijek nas žele navesti da prihvatimo, barem nekako, barem načelno, Drugi vatikanski sabor i njegove zablude." I dodaje da se ta rimska želja nalazi u praktičnom smislu u kanonskom prijedlogu: "Tu je uvijek, na ovaj ili onaj način, podvrgavanje u odnosu na rimske dikasterije ili u odnosu na biskupe." To ga navodi kazati da bi osobno odbio rimske prijedloge: "Za mene je isključen sporazum sa sadašnjim Rimom". On navodi da je riječ o razboritom odbijanju koje diktiraju okolnosti - u nedostatku jamstava potrebnih za život Bratstva - i želi se jasno razlikovati od onih čije je odbijanje apsolutno:

"Mi ne odbijamo, vidite, mogućnost sporazuma s Rimom apsolutno i teoretski. To je ono što nas razlikuje od 'otpora'. Za njih je to načelo. To je doktrinarno pitanje: "Ne možete priznati mogućnost dogovora s Rimom, ako niste liberalni." To nije naš stav. Moramo ponoviti: to nije bio stav nadbiskupa Lefebvrea. On je potpisao protokol sporazuma s Rimom. I u to vrijeme, čak i kad je sporazum prekinuo nakon protokola, biskup je rekao: "to je zato što ne postoje uvjeti za naš opstanak, za našu zaštitu." Jer nas oni žele prevariti, ne žele nam dati tradiciju, jer nas žele odvesti natrag do Drugog vatikanskog sabora. To je zato što ne postoje uvjeti. On je rekao: "Da su mi dali uvjete, uvjete koje sam stavio, potpisao bih." To je nadbiskup Lefebvre rekao nakon posvećenja. I rekao je: "Ako sam potpisao protokol za sporazum, to je zato što nije bilo ništa u suprotnosti s vjerom. Ni u sadržaju ni u činu potpisivanja. To je očito. Tako smo i dalje na toj liniji."

Prema jednostranom priznavanju Bratstva?

U drugom dijelu, a iza prijedloga Kongregacije za nauk vjere, biskup de Galarreta javno kaže da misli da bi papa uskoro mogao postići dogovor sa Svećeničkim bratstvom svetog Pija X:

"Prije mislim, a to je druga strana stvari, da ovaj Papa koji kaže svakome tko to želi čuti da smo mi katolici, koji govori i ponavlja da je Bratstvo katoličko, da nas on nikada neće osuditi, pa mora riješiti naš 'slučaj'. Mislim da - a već ide u tom smjeru - kad vidi da nema sporazuma s Kongregacijom za nauk vjere, mislim da se neće osvrtati na bilo kakve doktrinarne, teoretske, praktične zahtjeve, ili bilo što... On će sam poduzeti korake, u smislu priznavanja Bratstva. On je već počeo, on će jednostavno nastaviti. Sada ne govorim ono što bih želio, govorim ono što predviđam. Predviđam, mislim da će Papa ići putem jednostranog priznavanja Bratstva, i to činom prije nego pravnim ili kanonskim pristupom."

Biskup de Galarreta priznaje da bi "to priznanje doista imalo dobar, povoljan učinak: to je izvanredno apostolsko otvaranje, imat će izvanredan učinak". No, dodaje da će postojati dva rizika: rizik stvaranja unutarnje podjele i rizik uvjetovanja našeg propovijedanja u određenim okolnostima. I pita se: "Bit će potrebna mudrost, izvanredna razboritost, čvrstoća, izuzetna jasnoća. Jesmo li sposobni za to?"

Argentinski prelat odgovara tražeći nadnaravno povjerenje u suočavanju s takvim slučajevima: "Ako nam to Providnost šalje, imat ćemo i sve potrebne milosti da prevladamo teškoće i da se ispravno nosimo s njima, ali naravno, samo ako do toga nije došlo po našoj volji, nego nam se [po božanskoj volji] nametnulo. Ako imamo jasne ideje, možemo ih iskoristiti za dobro. No, u tom hipotetskom slučaju – dajem vam svoje mišljenje o pretpostavkama, zar ne? - u tom slučaju mislim da ćemo imati potrebne milosti da možemo ustrajati i činiti dobro, koje moramo činiti u svetoj Crkvi. Dobri Gospodin nas se nikada neće odreći, prestati nam davati sredstva da ustrajemo u vjeri i u stvarnoj borbi, ako mi uvijek ostanemo u vjeri, u nadi, u ljubavi, u snazi ispovijedanja vjere, u svakodnevnom posvećivanju."

Strah od rizika i povjerenje u Božju providnost

I da zaključim nakon iznesene primjedbe: "Reći ćete mi: u tim slučajevima, postoji rizik!" - Da, naravno. U životu postoje mnogi rizici, u ratu ih je još više. Mi smo u ratu. Dakle, bit će ono što dobri Bog želi. Uzdam se u Providnost i imam potpuno povjerenje u ljubav našega Gospodina Isusa Krista prema svetoj Crkvi. Dakle, ako je ne tražimo, čak i ako se ona dogodi, mislim da ne bismo trebali paničariti. Ništa se ne mijenja. To je ista borba koja se nastavlja, ista linija. Jednostavno, radi se o korištenju tog slobodnog prostora koji nam je ostavljen. U ratu, ako neprijatelj napusti rovove, treba ih zauzeti; ako se povuče, treba krenuti naprijed. Nećete ostati kući pod izgovorom da postoje rizici. Moramo raditi stvari oprezno, a poslije treba hrabrosti. A pogotovo mi, moramo imati povjerenja u Boga. To je borba za Boga. To je Božja borba. Imamo povjerenja u Njega i u Presvetu Djevicu Mariju."

"Osobno nisam uopće zabrinut s obzirom na budućnost Bratstva i Tradicije; naprotiv, u odnosu na budućnost društva, naših nekad katoličkih naroda, pa čak i službene Crkve, da, zabrinut sam i pesimističan. Očekuje se da će se to mijenjati na gore. Upravo kada dođemo do još beznadnije situacije, ekstremne, tu je intervencija Providnosti, Božja intervencija koji uvijek ima svoja božanska sredstva. Naš Gospodin je uvijek gospodar događaja, povijesti. I to ne samo u cjelini, nego i pojedinačno. Dakle, ako nam Evanđelje govori da nam ni vlas s glave ne pada... da su sve vlasi na našoj glavi izbrojene, da ni jedan vrabac ne pada bez Božjeg dopuštenja (usp. Mt 10, 29-30), mislim da moramo ostati i dalje vrlo mirni. Tako ćemo pravedno prosuditi o objektivnim stvarnostima i zadržat ćemo ne samo uravnotežen odnos nego onaj katolički, kršćanski i sveti. To je mudrost koju nam je prenio nadbiskup Lefebvre, taj katolički stav. Možemo vrlo dobro zadržati ovu liniju danas u sadašnjoj situaciji u svetoj Crkvi, kao i u svim slučajevima do kojih će uskoro doći."

(Izvor: DICI, br. 331 od 02/26/16)

Posinodska Crkva i nevjernici unutar crkvene hijerarhije

Intervju s mons. Athanasiusom Schneiderom, objavljen na portalu Rorate Caeli, 1. veljače 2016.

Rorate Caeli: Govoreći o nedavnoj Sinodi, proći će određeno vrijeme dok ne budemo sasvim svjesni kakve će pravne učinke ona imati za Crkvu, jer se sada iščekuje potez pape Franje. No bez obzira na eventualni ishod, postoji li zapravo raskol u Crkvi? I ako postoji, što to zapravo znači u praktičnom smislu? Kako će se to odraziti na tipičnog katolika iz crkvenih klupa?

Mons. Schneider: Raskol prema definiciji Zakonika kanonskog prava (kan. 751) znači sljedeće: uskraćivanje podložnosti vrhovnom svećeniku ili zajedništva s članovima Crkve koji su mu podložni. Važno je pritom razlikovati defekt (ili zabludu) u vjeri, odnosno krivovjerje od raskola. Vjerska zabluda ili krivovjerje uistinu je veći grijeh od raskola, kako to kaže sv. Toma Akvinski: „Nevjera je grijeh počinjen protiv samoga Boga, jer On sam je prva Istina na kojoj se vjera temelji; dok se raskol protivi crkvenom jedinstvu, što je manje dobro od samoga Boga. Stoga je grijeh nevjere (ili

krivovjerja) općenito mnogo teži od grijeha raskola.“ (S Th, II-II, q. 39, a. 2 c).

Sama kriza koja pogađa Crkvu u današnje vrijeme sastoji se od neprestano rastuće pojave da oni koji ne vjeruju u potpunosti niti ispovijedaju cjelovitost katoličke vjere vrlo često zauzimaju strateške pozicije u životu Crkve, poput profesora teologije, nastavnika u bogoslovijama, redovničkih poglavara, župnika, pa čak i biskupa i kardinala. A svi ti ljudi s manjkavom vjerom javno priznaju svoju podložnost papi.

Vrhunac pomutnje i apsurdnosti očituje se kada takvi polukrivovjerni klerici optužuju upravo one koji brane čistoću i cjelovitost katoličke vjere, da su protiv pape – a usto su prema njihovom mišljenju na neki način i raskolnici. Za najobičnije katolike u crkvenim klupama takva zbunjujuća situacija predstavlja istinski izazov za njihovu vjeru u neuništivost Crkve. Moraju čuvati čvrstoću cjelovitosti vlastite vjere sukladno nepromjenjivim istinama katoličke vjere koje su nam predali naši praoci i koje pronalazimo u tradicionalnim katekizmima te u djelima crkvenih otaca i crkvenih naučitelja.

Rorate Caeli: Kada govorimo o običnim katolicima, kakvi izazovi sada čekaju običnog župnika, a da se s njima nije morao susretati prije početka Sinode? Kakvi će sve pritisci, poput pranja nogu ženama na Veliki četvrtak po Franjinom primjeru, sada opterećivati župnike više od pritisaka s kojima se inače suočavaju?

Mons. Schneider: Obični župnik bi trebao vrlo dobro poznavati nepromjenjivi smisao katoličke vjere, nepromjenjivi smisao kao i zakone katoličke liturgije, i znajući to, trebao bi sačuvati unutarnju sigurnost i čvrstoću. Uvijek bi trebao imati na umu katolički princip rasuđivanja: „Quod semper, quod ubique, quod ab omnibus”, tj. „što se vjerovalo uvijek, posvuda i od sviju“.

Ove kategorije „uvijek, posvuda, svi“ ne smijemo razumijevati u aritmetičkom, već u moralnom smislu. Ovo je vrlo konkretni kriterij rasuđivanja: „Predstavlja li ova promjena u doktrinarnoj izjavi, u pastoralnoj ili liturgijskoj praksi raskid s višestoljetnom, ili čak

tisućljetnom prošlošću? Također, sjaji li radi ove inovacije vjera bistrije i jače? Dovodi li nas ova liturgijska inovacija bliže božanskoj svetosti, ili nam dublje i ljepše očituje božanska otajstva? Potiče li ova disciplinska inovacija uistinu porast revnosti za svetost života?“

Što se tiče ove specifične inovacije pranja nogu ženama tijekom svete Mise Posljednje večere Velikoga četvrtka: ova sveta Misa slavi prisjećanje na ustanovljenje sakramenata Euharistije i svećenstva. Stoga, pranje nogu ženama uz muškarce ne samo da odvraća od glavnog žarišta - Euharistije i svećeništva, već proizvodi zbunjenost oko povijesnog simbolizma „dvanaestorice“, i toga da su apostoli bili muškog spola. Sveopća tradicija Crkve nikada nije dopuštala pranje nogu tijekom svate Mise, već naprotiv, to se obavljalo izvan Mise, u zasebnoj ceremoniji.

Usput: to da muškarac javno pere, kao i uobičajeno ljubi – ženske noge, u našem slučaju svećenik ili biskup, svaka osoba zdravog razuma u svim kulturama smatra neprikladnim, pa čak i nepristojnim. Hvala Bogu da nijedan svećenik ni biskup nije obvezan javno prati noge ženama na Veliki četvrtak, jer ne postoji norma koja na to obvezuje, pošto je samo pranje samo opcionalno.

Svećeničko Bratstvo sv. Pija X.

Rorate Caeli: Situacija koja je sve, samo ne obična u Crkvi, svakako je ona Svećeničkog bratstva sv. Pija X (FSSPX). Zašto Vi, Preuzvišeni, smatrate da se toliki katolici boje FSSPX-a, ili su zabrinuti da ih se s njima nikako ne povezuje? Iz onoga što ste Vi, Preuzvišeni, mogli osobno vidjeti, što mislite kakve bi darove FSSPX mogao donijeti većinskoj (tzv. mainstream) Crkvi?

Mons. Schneider: Kada je netko ili nešto nevažan ili slab, tada ga se nitko ne pribojava. Oni koji imaju strah od Svećeničkog bratstva sv. Pija X naposljetku imaju strah od nepromjenjivih katoličkih istina i njihovih zahtjeva u moralnom i liturgijskom području.

Kada FSSPX pokušava vjerovati, klanjati se i živjeti ćudoređe onako kako su to činili naši praoci i najpoznatiji sveci tijekom tisućljetnog razdoblja, tada se život i djelo ovih katoličkih svećenika i vjernika laika FSSPX-a svakako mora uzeti

u obzir kao dar Crkvi naših dana – pa čak i kao jedan od mnoštva instrumenata kojima se Božanska Providnost služi kako bi popravila i izliječila golemost trenutne sveopće krize vjere, morala i liturgije unutar Crkve.

Međutim, u nekim dijelovima FSSPX-a postoje, kao što je to slučaj i u svakom ljudskom društvu, neke ekscentrične ličnosti. Oni imaju metode i mentalni sklop kojemu manjka pravednosti, ljubavi prema bližnjemu, i shodno tome onog istinskog „sentire cum ecclesia" (osjećati s Crkvom), a tu je i opasnost eklezijalne autokefalnosti i postavljanja samoga sebe kao vrhovne sudske instance u Crkvi. No, prema mojim saznanjima, onaj zdraviji dio ujedno je i veći dio FSSPX-a, a osobno smatram da je njihov Generalni poglavar, preuzvišeni mons. Bernard Fellay, uzoran i istinski katolički biskup. Još uvijek postoji nada za kanonsko priznanje FSSPX-a.

Sinoda i papolatrija

Rorate Caeli: Vratimo se na Sinodu, usredotočimo li se na tradiciju, smatrate li, Preuzvišeni, da su promjene u rimskoj liturgiji nakon II. vatikanskog sabora pridonijele trenutnoj crkvenoj krizi, krizi braka, obitelji, i općenito društvene ćudorednosti?

Mons. Schneider: Ne bih to želio postaviti na taj način. Zapravo, sam izvor trenutne krize u Crkvi, krize braka, obitelji i sveopćeg ćudoređa ne leži u liturgijskoj reformi, već u manjkavostima vjere, u doktrinarnom relativizmu, iz čega proistječe moralni i liturgijski relativizam. Jer ako vjerujem na defektan (manjkav) način, živjet ću defektni ćudoredni život, i bogoslužje ću obavljati na defektan i indiferentan način. Prije svega je nužno povratiti bistrinu i čvrstoću vjerske doktrine, kao i ćudoređa na svim razinama, a od te točke zatim valja započeti s poboljšavanjem liturgije. Cjelovitost i ljepota vjere zahtijevaju cjelovitost i ljepotu vlastitog ćudorednog života, a ovo zauzvrat zahtijeva cjelovitost i ljepotu javnog bogoslužja.

Rorate Caeli: Što se tiče Sinode, svakome tko ima oči jasno je da je papa Franjo prouzročio zbunjenost umjesto jasnoće u sinodskom postupku te je ujedno potaknuo kretanje prema raskidu dajući

istaknute uloge kardinalima Kasperu i Danneelsu, nadbiskupu Cupichu, itd. Koje je ispravno stajalište koje treba zauzeti jedan katolik prema papi u ovim uznemirujućim vremenima? Imaju li katolici obvezu javno iskazivati svoje stavove i „oduprijeti se“, kako je to napomenuo kardinal Burke u prošlogodišnjem intervjuu koji nam je dao, pa čak i kada njihova gledišta zauzimaju kritički stav prema papi?

Mons. Schneider: Promatramo li nekoliko prethodnih generacija sve do naših dana, u životu Crkve prevladava određena vrsta „papocentrizma“, ili čak neka vrsta „papolatrije“, što je bez ikakve sumnje pretjerivanje, posebice u usporedbi s nekadašnjim umjerenim i nadnaravnim viđenjem papinske osobe te iskazivanjem poštovanja prema njemu. Takav neumjeren stav prema papinskoj osobi u praksi proizvodi neumjereno i pogrešno teološko tumačenje dogme o papinskoj nezabludivosti.

Kada bi papa rekao sveopćoj Crkvi da učini nešto što bi izravno nanosilo štetu nepromjenjivoj božanskoj istini ili božanskoj zapovijedi, svaki katolik bi imao pravo ispraviti ga na prikladan i uljudan način, potaknuti prije svega poštovanjem i ljubavlju prema njegovoj svetoj službi i papinskoj osobi. Crkva nije privatno papinsko vlasništvo. Papa ne može reći „Ja sam Crkva“, poput francuskog kralja Luja XIV., koji je rekao: “L’État c’est moi.” („Država, to sam ja“). Papa je samo namjesnik, a ne nasljednik Kristov.

Briga oko čistoće vjere naposljetku je pitanje koje se tiče svih članova Crkve, koja je jedna i jedinstveno živuće tijelo. U drevnim vremenima, prije nego bi se nekome povjerila služba svećenika ili biskupa, pitalo se vjernike mogu li jamčiti da kandidat ima ispravnu vjeru i hvalevrijedno ćudoredno ponašanje. Stari Rimski pontifikal kaže: „Zapovjednik broda i njegovi putnici su na putovanju iz istog razloga sigurni ili u opasnosti i stoga bi trebali biti jedno u njihovim zajedničkim interesima“. Upravo je Drugi vatikanski sabor poticao vjernike laike da pridonose autentičnom dobru Crkve u jačanju vjere.

Mišljenja sam da u vremenu kada je velik dio nositelja službi Učiteljstva nemaran u obavljanju njihovih svetih dužnosti, Duh Sveti danas

poziva posebice vjernike da istupe naprijed i hrabro brane katoličku vjeru s autentičnim „sentire cum ecclesia“.

Tradicija i njezini neprijatelji iznutra

Rorate Caeli: Je li papa mjerilo tradicije, ili valja prema tradiciji njega prosuđivati? Bi li vjerni katolici trebali moliti za skori dolazak tradicionalnog pape?

Mons. Schneider: Papa zasigurno nije mjerilo tradicije, upravo suprotno. Uvijek moramo imati na umu dogmatski nauk Prvog vatikanskog sabora: „A Petrovim nasljednicima nije naime obećan Duh Sveti kako bi uz njegovu objavu naviještali novi nauk, nego da uz njegovu pomoć sveto čuvaju i vjerno iznose objavu, ili poklad vjere, primljen od apostola.“ (usp. Dogmatska konstitucija Pastor aeternus, pogl. 4)

Ispunjavajući jedan od najvažnijih zadataka koji su mu povjereni, papa mora stremiti tome da „čitavo Kristovo stado [bude] sačuvano od otrovne hrane zabluda“ (Isto). Sljedeći izraz, koji je bio u uporabi od prvih stoljeća Crkve, predstavlja jednu od najizvanrednijih definicija papinske službe i u određenom smislu se mora urezati u pamet svakoga pape: „Vjerno se držeći predaje katoličke vjere prihvaćene od početka [kršćanske vjere]“ (Isto).

Uvijek se moramo moliti da Bog dadne Svojoj Crkvi tradicionalno usmjerene pape. Međutim, moramo vjerovati u ove riječi: „Nije vaše znati vremena i zgode koje je Otac podredio svojoj vlasti.“ (Dj 1, 7).

Rorate Caeli: Znamo da postoji mnoštvo biskupa i kardinala – moguće i većina njih – koji žele izmijeniti doktrinarni jezik Crkve i dugotrajnu disciplinu, sve pod izlikom „razvitka nauka“ i „pastoralne samilosti“. Što je pogrešno u njihovom argumentu?

Mons. Schneider: Izrazi poput: „razvitka nauka“, i „pastoralne samilosti“ ustvari su obično izlika za mijenjanje Kristovog nauka i protivni su njegovom nepromjenjivom smislu i cjelovitosti onako kako su ga apostoli prenijeli sveopćoj Crkvi i onako kako su ga vjerno očuvali crkveni oci, dogmatska učenja ekumenskih sabora i pape.

Ti klerici u konačnici žele neku drugu Crkvu, pa čak i drugu religiju: naturalističku religiju, koja se prilagođava duhu vremena. Takvi klerici su zapravo vukovi u ovčjoj koži koji često koketiraju sa svijetom. Oni nisu neustrašivi pastiri – već obični kukavički zečevi.

Uloga žena u crkvi

Rorate Caeli: Mnogo se govori o ulozi žene u današnjoj Crkvi – takozvani „ženski duh". Žene su očigledno igrale kritičnu ulogu u Crkvi od njezinog početka, počevši s Blaženom Djevicom Marijom. No u liturgijskom smislu, Krist je svoj stav iznio kristalno jasno, kao što su to činili i pretkoncilski pape. Vjerujete li, Preuzvišeni, da je uključivanje žena u liturgiju, bile to žene koje preuzimaju određene službe u novom obredu Mise ili ministrantice, odigralo pozitivnu ili negativnu ulogu u Crkvi tijekom posljednjih četiriju desetljeća?

Mons. Schneider: Izvan svake je sumnje činjenica da uključivanje žena u liturgijske službe kod oltara (čitačica, ministrantica, djeliteljica svete Pričesti) predstavlja drastičan raskid s cjelokupnom i sveopćom tradicijom Crkve. Shodno tome, takve prakse se protive apostolskoj Tradiciji.

Takve prakse dale su liturgiji svete Mise jasno protestantsko obilježje, kao i značajku neformalnog molitvenog sastanka ili katehetskog skupa. Ova praksa je zasigurno protivna namjerama otaca Drugog vatikanskog sabora i za to nema ni najmanje naznake u Konstituciji o svetoj liturgiji.

Tradicionalna latinska Misa

Rorate Caeli: Vi ste, Preuzvišeni, dobro poznati po slavljenju tradicionalne latinske Mise diljem svijeta.

Što biste rekli da je najdublja lekcija koju ste naučili služeći latinsku Misu kao svećenik i kao biskup, a što bi i drugi svećenici i biskupi mogli zadobiti budu li sami služili tu Misu?

Mons. Schneider: Najdublja lekcija koju sam naučio slaveći tradicionalni obred Mise je ova: ja sam samo puko oruđe nadnaravnog i potpuno svetog čina, čiji je prvotni slavitelj Krist, Vječni Veliki Svećenik. Osjećam kako sam tijekom slavljenja Mise na određeni način izgubio svoju individualnu slobodu jer su riječi i geste propisane do najsitnijih detalja te ne mogu s njima raspolagati po svojoj volji. Duboko, najdublje u svome srcu osjećam da sam samo sluga i poslužitelj koji ipak slobodne volje, s vjerom i ljubavlju, ne vršim svoju volju, već volju Drugoga.

Tradicionalni, i više nego tisućljetni drevni obred svete Mise, koji nije promijenio čak ni Tridentski sabor jer je Ordo Missae (Red Mise) prije i nakon tog Sabora bio gotovo identičan, ispovijeda i snažno evangelizira Utjelovljenje i Bogojavljenje neizrecivo svetog i neizmjernog Boga, koji u liturgiji kao „Bog-s-nama“, kao „Emmanuel“, postaje tako malen i nama tako blizak. Tradicionalni obred Mise je visoko umjetnički, a istovremeno i silni navještaj Evanđelja, koje ostvaruje djelo našeg spasenja.

Rorate Caeli: Ako je papa Benedikt u pravu kada govori da rimski obred trenutno (premda krajnje neobično) postoji u dva oblika umjesto u jednome, zašto se još uvijek nije dogodilo to da se od bogoslova traži da prouče i nauče služiti tradicionalnu Misu kao dio njihovog bogoslovskog obrazovanja? Kako župnik Rimske Crkve može ne znati oba oblika jednog obreda svoje Crkve? I kako tolikim katolicima i dalje može biti uskraćivana tradicionalna Misa i pripadajući sakramenti, ako se radi o jednakovrijednim oblicima?

Mons. Schneider: Prema nakanama pape Benedikta XVI., kao i vrlo jasnim normama upute “Universae Ecclesiae”, svi katolički bogoslovi moraju poznavati tradicionalni obred Mise i moraju ga biti u stanju slaviti. Isti dokument kaže kako je ovaj oblik Mise blago cjelokupne Crkve – stoga je on za sve vjernike.

Papa Ivan Pavao II. je uputio hitnu molbu svim biskupima da velikodušno izađu u susret vjernicima glede slavljenja tradicionalnog obreda Mise. Kada klerici i biskupi ometaju ili ograničavaju slavlja tradicionalne Mise, tada se ne pokoravaju onome što Duh Sveti govori Crkvi, a usto djeluju na jedan vrlo antipastoralan način. Ponašaju se kao vlasnici liturgijskog blaga koje ne pripada njima jer su oni samo njegovi upravitelji ili skrbnici.

Uskraćivanjem slavlja tradicionalne Mise, njezinim ometanjem ili diskriminiranjem, ponašaju se poput nevjernih i hirovitih skrbnika koji – protivno uputama domaćina – drže smočnicu pod ključem, ili poput opake maćehe koja djeci daje oskudne obroke. Možda takvi klerici imaju strah od velike snage istine koja isijava iz slavlja tradicionalne Mise. Tradicionalnu Misu bismo mogli usporediti s lavom: oslobodite ga, i sam će se braniti.

Rusija još nije izričito posvećena

Rorate Caeli: U vašem kraju živi mnogo ruskih pravoslavaca. Je li Vas [metropolit] Aleksandar od Astane ili netko drugi iz Moskovskog patrijarhata upitao o zadnjoj Sinodi ili o tome što se događa Crkvi pod Franjom? Je li ih zapravo više uopće briga?

Mons. Schneider: Pravoslavni prelati s kojima sam u kontaktu općenito su vrlo slabo informirani o trenutnim nutarnjim sporovima u Katoličkoj crkvi, ili mi barem nisu nikada spominjali takve stvari. Premda ne priznaju jurisdikcijski primat pape, svejedno na papu gledaju kao na prvu hijerarhijsku službu u Crkvi, barem gledajući iz perspektive protokola.

Rorate Caeli: Dijeli nas samo godina dana od 100. godišnjice Fatime. Ostaje dvojba je li Rusija uistinu posvećena Bezgrešnom Srcu Marijinom, a svakako se nije obratila. Crkva, iako uvijek bez ljage, u potpunom je rasulu – možda čak i gorem od onoga u vrijeme arijanske hereze. Hoće li se stvari još više pogoršati prije nego dođe do poboljšanja, i kako bi se vjerni katolici trebali pripraviti na ono što ih čeka?

Mons. Schneider: Moramo čvrsto vjerovati: Crkva nije naša, niti je papina. Crkva je Kristova, i samo On je čuva i vodi je nepogrešivo

čak i kroz najmračnija razdoblja kriza, što svakako naša trenutna situacija jest.

To je dokaz božanskog karaktera Crkve. Crkva je u biti otajstvo, nadnaravno otajstvo, i ne možemo joj pristupiti kao što bismo pristupili kakvoj političkoj stranci ili čisto ljudskom društvu. Istovremeno, Crkva je i ljudska, i na svojoj ljudskoj razini ona ovih dana trpi tegobnu muku, imajući time udioništvo u Kristovoj Muci.

Možemo pomisliti da Crkvu u naše doba bičuju kao što su bičevali i našeg Gospodina, da je svlače kao što su svukli i našeg Gospodina na desetoj postaji Križnog puta. Crkvu, naša majku, sputavaju užadima ne samo neprijatelji Kristovi, već i neki njihovi suradnici u redovima klera, a katkada čak i višeg klera.

Mi, kao sva dobra djeca Majke Crkve, moramo poput hrabrih vojnika nastojati osloboditi ovu majku – i to duhovnim oružjima braniti i navieštati istinu, promicati tradicionalnnu liturgiju, euharistijsko klanjanje, križarsku vojnu svete Krunice, voditi borbu protiv grijeha u našim osobnim životima i moramo stremiti prema svetosti.

Moramo se moliti da papa uskoro izričito posveti Rusiju Bezgrešnom Srcu Marijinom, i tada će ona odnijeti pobjedu, kako je to Crkva molila još od davnina: „Raduj se Djevice Marijo, jer si samo ti uništila sve hereze cijeloga svijeta“ (Gaude, Maria Virgo, cunctas haereses sola interemisti in universo mundo).

Prijevod preuzet i uređen sa stranice: tradicionalnamisa.com

Drastični pad hodočasnika na papinskim audijencijama

Fotografija koja dobro govori o stvarnom uspjehu pape Franje kod kuće, u Rimu…

30. prosinca 2015. – papi Franji laskaju novinari zaluđeni ljudskim pravima, a katolički vjernici negoduju

Tijekom više mjeseci profesionalni su novinari pokušavali relativizirati, što baš i nije bio lak posao, da vjernici nerado dolaze na audijencije pape Franje.

Velika većina objavljenih fotografija nisu imale široki raspon kadra, a službena tumačenja su, što je duže bilo moguće, odbijala objaviti podatke. No u vremenu trenutačnog informiranja postalo je teško skriti stvarnost činjenica.

Tako je u kolovozu 2015. godine, Vini Ganimara, glavni urednik bloga Osservatore Romano izvijestio da je prigodom stote opće audijencije pontifikata pape Franje Prefektura Papinskoga doma objavila podatke o dolasku na audijencije srijedom: sveukupno 3 147 600 nazočnih osoba. Na 30 audijencija 2013.: 1 548 500 osoba. Na 43 audijencije 2014.: 1 199 000 osoba. Za 27 prvih audijencija 2015. godine, bez ove posljednje:

400 100 osoba. Sveukupno, prosjek sudionika po općoj audijenciji je: 2013.: 51 617 osoba; 2014.: 27 883 osoba (-46%); 2015: 14 818 (-47,8% u odnosu na prethodnu godinu, a -71,3% u odnosu na 2013.).“

Konstatacija je dramatično jednostavna: čini se da je Franjo, miljenik mondijalističkih, većinski protukatoličkih medija, kod običnih vjernika brzo izgubio povjerenje koje su mu dali „u prvih sto dana“ nakon njegova neočekivanog izbora.

U svakom slučaju, nema sumnje da Pélerin od 1. siječnja 2016. koji želi umiriti one koji usprkos svim problemima odbacuju svaku kritiku bergogliovske vladavine: „Gotovo mjesec dana nakon što je Papa otvorio Svetu godinu milosrđa, daleko smo od toga da to privlači očekivano mnoštvo: i dok tisak čak govori o velikom neuspjehu, trgovci i volonteri s nadom očekuju lijepe dane […] „Jasno je da nema ludila koje se predviđalo“, i do 10 milijuna koje su očekivale talijanske vlasti. Ovaj vlastiti utisak potvrđuju vatikanski podatci posjeta koje je u srijedu objavila Prefektura Papinskoga doma.“

Hoće li Rimski prvosvećenik, kojeg tisak naziva „papom siromašnih“, izgubiti kontakt s katolicima čiji je on Vrhovni poglavar? Nije li on postao simbol humanitarizma gdje je naš Gospodin samo drugorazredna opcija?

Bilo bi neuobičajeno, ali i vrlo uznemirujuće da se Rimski prvosvećenik pretvori u glasnogovornika UN-a, budući da je on, de facto i de jure, glasnogovornik Krista Kralja.

Izvor: laportelatine.org

Katekizam o krizi u Crkvi (III.)

Donosimo sljedeći nastavak s izvatcima iz Katekizam o krizi u Crkvi – dragocjenom djelu koje bi, uz Božju pomoć, trebalo uskoro izaći u cjelovitom tiskanom izdanju. U ovome prilogu obrađuje se pitanje naravi svete Mise i liturgijske reforme.

54) Što je sveta Misa?
Sveta Misa je obnavljanje i prikazivanje žrtve na Križu. Posredstvom svećenika, Krist prinosi svome Ocu na nekrvni način svoje Tijelo i Krv, koje je prinio na križu. Prema tome, Misa je prava žrtva po kojoj se zasluge žrtve na Križu primjenjuju na nas.

Je li sigurno da je Misa strogo uzevši prava žrtva?
Tridentski sabor je izričit: "Kanon 1. Ako netko kaže da se u Misi ne prinosi prava i istinska žrtva Bogu ... neka bude izopćen" (Dz 948). Isti sabor izjavljuje da je riječima "Ovo činite meni na spomen", Krist postavio apostole za svećenike Novoga zavjeta i dao im moć da prikazuju ovu žrtvu (Dz 938).

Kakav je točno odnos između Misne žrtve i žrtve Križa?
Misna žrtva ima istu žrtvu, istog svećenika, iste nakane kao i žrtva na Križu; to je ista žrtva, koja se prinosi na različiti način (Dz 940).

Koja žrtva se prinosi na Misi?
Naš Gospodin Isus Krist je žrtva u Misi kao što je žrtva na Križu; On je taj kojeg se u biti prinosi u Misi, a ne kruh i vino, koji prestaju postojati tijekom posvete.

Kako naš Gospodin, čije tijelo je sada proslavljeno, može biti prisutan u stanju žrtve?
Naš Gospodin je u stanju žrtve u svetoj Euharistiji jer se u njoj Njegovo tijelo i krv sakramentalno razdvajaju da bi se prikazalo fizičko odvajanje ostvareno Mukom.

Koje su nakane Misne žrtve?
Kao i žrtvu Križa, Misnu žrtvu prinosi naš Gospodin Isus Krist na četiri velike nakane: klanjanje Bogu, zahvala za milosti, zadovoljština za prijestupe počinjene protiv njega (u tom smislu zove se žrtva pomirenja ili zadovoljštine), te dobivanje milosti za ljude.

Na koji način se Misa prinosi drugačije od one na Križu?
Na Križu se Krist žrtvovao na krvni način, dok se u Misi žrtvuje na nekrvni način.

57) Je li sveta Misa također gozba ili večera?
U samoj svojoj biti, Misa nije ni gozba, ni gozba koja uključuje žrtvu, nego jednostavno žrtva. Sveta Pričest, koju bi se strogo uzevši moglo nazvati gozbom, je plod te žrtve, ali ne spada u njenu bit.

Postoji li način da se na praktičnoj razini kaže da Misa nije u suštini večera?
Crkva je nametnula obvezu pohađanja svete Mise svake nedjelje, ali nikada nije tražila da vjernici primaju svetu Pričest tjedno. Kad bi sveta Misa bila u biti večera, prisutni vjernici bi se svi trebali pričestiti jer onaj koji dolazi na gozbu a ne jede ništa, nije sudjelovao!

58) Tko uči da je Misa i žrtva i večera?
Teoriju da je Misa večera tijekom koje se događa žrtva danas zastupaju mnogi "katolički" teolozi. Prema njima, Misa je najprije gozba, ali obuhvaća i žrtvu, jer nam Krist daje sebe kao hranu. To što Krist daruje samog sebe kao hranu daje Misi njezin žrtveni karakter. No, taj pojam nema nikakve veze s katoličkom teologijom jer potpuno izvrće stvarnost. Žrtva se sastoji od prinosa Bogu, a ne ljudima. Na križu je Krist prinio sebe svome Ocu, a ne nama. Kada bi ova nova teorija bila istinita, Misna žrtva bi se prinosila nama, a ne Bogu.

Što se može reći o tom učenju?
Ova teorija zapravo predstavlja novi nauk koji implicira odbacivanje tradicionalne teologije. Zato je valja odlučno odbaciti.

60) Je li novi obred Mise dostatan izraz katoličkog nauka o svetoj Misnoj žrtvi?
Po prosudbi kardinala Ottavianija i Baccia, novi obred Mise ustanovljen 1969. "predstavlja, kako u cjelini, tako i u pojedinostima, zapanjujuće udaljavanje od katoličke teologije svete Mise". Sve promjene nastoje ušutkati bilo kakvo spominjanje pomirbene žrtve u korist protestantske večere.

Kako, konkretno, nova Misa nalikuje protestantskoj večeri?

Najozbiljnije promjene bile su one koje se tiču Prikazanja i Kanona. Moglo bi se reći da su Lutherovi zahtjevi, koji su tražili ukidanje Prikazanja i Kanona, u novom redu (Mise) u značajnoj mjeri zadovoljeni.

Kako bismo mogli sažeti duh koji je nadahnuo uređivanje nove Mise?

Duh koji je nadahnuo uređivanje novog obreda mise je jasno vidljiv u Općoj uredbi u novoj Misi. To se posebno očituje u 7. članku, u kojem se navodi:

"Gospodnja večera ili Misa je sveti skup ili sastanak Božjega naroda, zajedno sa svećenikom koji predsjeda, kako bi proslavili spomen Gospodnji. Iz tog razloga obećanje Kristovo se posebice odnosi na mjesnu zajednicu Crkve: "Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, tu sam ja među njima" (Mt 18,20).

Što se ističe u 7. članku?

Opis Mise koji daje 7. članak nema ništa konkretno katoličko i lako bi se mogao primijeniti na protestantsku večeru. Ako se 7. članak uzima kao definicija, mora se smatrati čak i heretičnim.

Kako 7. članak proturječi crkvenom učenju?

7. članak proturječi crkvenom učenje u tri bitne točke koje razlikuju katoličku od protestantske večere:

1) Misa je u suštini (pomirbena) žrtva, a ne skup vjernika koji su se sastali kako bi proslavili "spomen".

2) svećenik je u suštini (slobodno i dragovoljno) sredstvo kojim Krist obnavlja svoju žrtvu, a ne samo predsjedatelj skupa.

3) Gospodin je prisutan u Euharistiji svojim tijelom i krvlju, i to ne samo na duhovni način (kao kad se okupe dvije ili tri osobe u Njegovo ime).

61) Je li protestantizacija novog obreda Mise namjerna?

Član Francuske akademije Jean Guitton, veliki prijatelj i pouzdanik Pavla VI., izjavio je da je Papa namjeravao ukloniti iz Mise sve što bi moglo smetati protestantima. Zapravo, Pavao VI. je zamolio šest protestantskih pastora za suradnju kod izrade Nove Mise. Poznata fotografija ga pokazuje u društvu tih protestantskih pastora. Jedan od njih, Max Thurian, član protestantske monaške zajednice iz Taizéa, kasnije je objasnio: "Ne postoji ništa u ovoj obnovljenoj Misi što bi

moglo stvarno smetati evangeličkim protestantima." Kasnije, 1988., je on zaređen za svećenika, a da se prethodno nije odrekao protestantizma.

Kako su masoni vršili svoj utjecaj na liturgijske reforme 1969.?

Masoni su utjecali na liturgijsku reformu na prvi pogled neizravno, zahvaljujući otvaranju prema svijetu koje je propovijedao Drugi vatikanski sabor u samom trenutku kad su građanskim društvom počeli dominirati masonski slogani: napredak, kult čovjeka, sloboda, sekularizacija, tolerancija, jednakost, itd. Sve što izražava božansku transcendenciju, osjećaj za sveto i poštivanje autoriteta, prezir prema svijetu, priznanje našeg stanja kao grešnika, važnost duhovne borbe, potrebu žrtve i nadoknade, ili jednostavno jasno priznavanje nadnaravnog reda, izgledalo je loše prilagođeno "modernom čovjeku", pa je uklonjeno ili razvodnjeno.

62) Onda je moguće da papa može zahtijevati proglašenje liturgije koja je opasna za vjeru?

Sadašnja situacija, nažalost, pokazuje da bi u vremenu izuzetne krize papa mogao objaviti liturgiju koja je, iako ne zaista heretična, opasna za vjeru. Takvu katastrofu olakšava liberalni mentalitet poslijesaborskih papa, koji očito bježe od upotrebe svoje nepogrešivosti. Međutim, nemoguće je da bi takvu liturgiju mirno prihvatila cijela Crkva (što bi značilo da su je vrata pakla nadvladala). Ustvari, štetan karakter nove liturgije svečano je osudio sam Rim po kardinalima (među kojima je kardinal Ottaviani, koji je bio proprefekt Svetoga Oficija, stoga drugi čovjek u Vatikanu, za triju uzastopnih pontifikata); diljem svijeta, biskupima, svećenicima i vjernicima koji su je javno odbili slaviti ili imati veze s njom.

63) Što trebamo misliti o slavljenju Mise prema narodu?

Svrha slavljenja mise prema narodu je da ju se predstavi kao gozba (oltar za takve mise obično ima oblik stola); svećenik je u ovom slučaju onaj koji je na čelu stola i naravno, on se okreće prema narodu. No, budući da Misa nije u biti gozba, tu praksu treba odbaciti.

Štoviše, slavljenje prema narodu daje dojam čisto svjetovne svečanosti u kojoj je čovjek u središtu. Molitva postaje teža, jer to ljudsko licem u lice nije usmjereno prema Gospodinu (*ad Dominum*).

68) Kako bi trebalo primati Svetu Pričest?

Pričest se mora primati s poštovanjem, jer sadrži našega Gospodina Isusa Krista – Tijelo, Krv, Dušu i Božanstvo. Najbolji način izražavanja tog štovanja je primanje Pričesti na jezik iz ruku svećenika klečeći.

69) Je li Pričest na ruku dostojan način primanja Pričesti?

Onako kako se danas primjenjuje, Pričest na ruku ne iskazuje poštovanje prema Gospodinu Isusu Kristu koji je stvarno prisutan u hostiji. Ta praksa je nespojiva s vjerom u stvarnu prisutnost i zato je valja odbaciti. Dapače, ona nikada nije postojala u ovom obliku u Crkvi.

71) Je li potrebno slaviti Misu na latinskom jeziku?

Baš kao što dolikuje presvući radnu odjeću za neku važnu svečanost, isto tako dolikuje da se jezik svete liturgije razlikuje od jezika svakodnevnog života. Narodni jezik nije prikladan za svete čine. Na zapadu je latinski bio liturgijski jezik stoljećima. No, u ostalim dijelovima Crkve, pa čak i u brojnim nekršćanskim religijama, postoji sveti jezik.

72) Zar vjernici ne razumiju Misu bolje kada se slavi na njihovom vlastitom jeziku?

Misa sadrži neizrecive tajne koje nitko ne može savršeno razumjeti. Ova tajanstvena narav nalazi svoj izraz u uporabi tajanstvenog jezika kojega odmah ne razumiju svi. (Zbog toga se neki dijelovi mise izgovaraju tihim glasom.)

Narodni jezik, naprotiv, daje površinski dojam razumijevanja koji u stvarnosti ne postoji. Ljudi misle da razumiju Misu jer se slavi na njihovom materinjem jeziku. U stvari, oni uglavnom ne razumiju ništa od suštine svete žrtve.

73) Koji drugi razlozi govore u prilog uporabe latinskog u liturgiji?

Još tri razloga govore u korist uporabe latinskog: **1)** njegova nepromjenjivost (ili, u najmanju ruku, njegova vrlo velika stabilnost); **2)** njegova gotovo dvijetisućljetna upotreba u liturgiji i **3)** činjenica da simbolizira i potiče jedinstvo Crkve.

Dom Columba Marmion: Tko je dijete Božje?

Na blagdan Bogojavljenja (6. siječnja) papa je Franjo katolike diljem svijeta iritirao kratkim videozapisom u kojemu se zalaže za jačanje međuvjerskog dijaloga među ostalim između kršćana, muslimana, budista i židova. Središnja izreka videozapisa glasi: „Svi smo djeca Božja!“

Ovo se papinsko mišljenje mora prosuđivati prema Svetom pismu koje svima koji vjeruju na neki način nipošto bez razlike ne dodjeljuje Božje posinstvo, nego primanje ovog nezasluženog dara uvjetuje prihvaćanjem utjelovljenoga Sina Božjega:

„Bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna. K svojima dođe i njegovi ga ne primiše. A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja.“ (Iv 1,13). Prema tome, naš Gospodin obećava spasenje onima koji vjeruju u Njegovo Božje posinstvo i prime krštenje u ime Presvetoga Trojstva, „a tko ne uzvjeruje, osudit će se“ (Mt 16,16). Iz toga proizlazi da nije međuvjerski dijalog, nego misija, propovijedanje istine dužnost koju je Krist povjerio svojoj Crkvi.

Temeljni je aksiom cijelog duhovnog učenja znamenitog benediktinskog monaha dom Columbe

Marmiona (1858.-1923.) da čovjek postaje dionikom Božjeg posinstva samo sudjelovanjem u Kristovom sinovstvu prema Ocu i to pritjelovljenjem Mističnom Tijelu Kristovu tako da nije zamislivo Božje posinstvo odvojeno od Krista.

U sljedećem su tekstu dokumentirane dom Marmionove pouke koje posvema odgovaraju katoličkoj dogmi, predaji i Svetom pismu. One su kadre unijeti svjetlo u pomutnju koja je izazvana papinskim videozapisom. Citiramo iz „Die geistilche Lehre Dom Marmions“ od Marie-Michael Philipona OP, Herder 1955.:

„Cijela naša svetost sastoji se u tome da postanemo po milosti ono što je Isus Krist po naravi, naime dijete Božje.“(1) – „Izvor je ovoga posinstva vjera u Isusa Krista, a sakrament je ove vjere krštenje. Ova vjera u Isusa Krista nije puko teoretsko prihvaćanje njegova božanstva, to je praktična vjera koje nas u klanjanju baca preda nj ničice kao što to učini slijepac od rođenja: 'Vjerujem, Gospodine! I baci se ničice preda nj.' To je vjera koja se dalje razvija u nadi i ljubavi, koja se uvijek umnaža sve dok Isus ne postane životom i jedinim izvorom našega djelovanja: 'Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist.' (Gal 2,20)“

„Kako nam Isus Krist priopćuje svoj božanski život? On nam ga priopćuje, čineći nas sličnima samomu sebi, čineći nas djecom Božjom. Ako je Isus Hram Božji, pun darova Duha Svetoga, ako je on svetac svetaca, onda je njegovo Božansko sinovstvo izvorom svega. Na isti je način naše svojstvo djece Božje izvorom svih naših milosti i svih Božjih darova. 'U ljubavi nas predodredi za posinstvo, za sebe, po Isusu Kristu' (Ef 1,5). Po ovome posinstvu prestajemo biti 'tuđinci i pridošlice' (Ef 2,19), postajemo 'baštinici Božji, a subaštinici Kristovi' (Rim 8,17).“

„Ovaj božanski život… silazi na nas od vječnoga Oca preko Isusa Krista. 'Doista, kao što Otac ima život u sebi tako je i Sinu dao da ima život u sebi' (Iv 5,26). 'Doista, od punine njegove svi mi primismo' (Iv 1,16). Otac to priopćuje u punini svojemu Sinu u vječnom rađanju… Isus nije ovaj božanski život samo za sebe samoga. On je naša svetost. „Koji nama posta mudrost od Boga…' (1 Kor 1,30). On je glava, a mi smo njegovi

udovi, on je došao da nam priopći svoj božanski život. 'Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju' (Iv 10,10). 'Ja sam Život' (Iv 14,6). Božji se plan dakle sastoji u tome da po Isusu njegovi udovi postaju dionicima Božanskog života koji je u svojoj punini priopćen njemu: 'Od punine njegove svi mi primismo.' (Iv 1,16).“

Bog je „Krista predodredio da bude 'prvorođenac među mnogom braćom' (Rim 8,29) jer on po naravi, a mi po posvojenju 'djeca se Božja zovemo i jesmo' (1 Iv 3,1). Snagom milosti posinstva 'naše je zajedništvo s Ocem i sa Sinom njegovim Isusom Kristom' (1 Iv 1,2; 1 Kor 1,9). Tako postajemo 'baštinici Božji, a subaštinici Kristovi' (Rim 8,17).

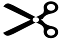
Ovo uzvišenje naše naravi nad samu sebe prouzročuje se u nama jednom stvorenom milošću koja je korijen i izvor cijelog našega nadnaravnoga dostojanstva i sve milosti koja „odozgor, silazi od Oca svjetlila' (Jak 1,17). Milost nije ništa drugo nego ovaj božanski dar koji ljude uzdiže na dostojanstvo 'djeteta Božjega' na temelju prihvaćanja djeteta i koja mu pomaže odgovoriti ovom uzvišenom daru.“

Sadržaj:

Predgovor 3
Biskup de Galarreta: "Mislim da će Papa ići putem jednostranog priznanja" 5
Posinodska Crkva i nevjernici unutar crkvene hijerarhije 10
Drastični pad hodočasnika na papinskim audijencijama 20
Katekizam o krizi u Crkvi (III.) 22
Dom Columba Marmion: Tko je dijete Božje? 27

Molim vas da mi pošaljete ___ primjeraka letka ´Je li Isus Krist Sin Božji?´ na adresu:

____

NALOG ZA NACIONALNA PLAĆANJA

PLATITELJ (naziv/ime i adresa):

Hitno: | Valuta plaćanja: | Iznos:

IBAN ili broj računa platitelja:

Model: | Poziv na broj platitelja:

IBAN ili broj računa primatelja: **HR 3423600001102463734**

PRIMATELJ (naziv/ime i adresa):

Udruga sv. Josipa
V. Lisinskog 1
10370 Dugo Selo

Model: **HR 02** | Poziv na broj primatelja: **2015**

Šifra namjene:

Opis plaćanja: **Časopis Christus Rex, Apostolat FSSPX-a - donacija**

Datum izvršenja:

Pečat korisnika PU | Potpis korisnika PU

Brojne vrijedne tekstove s ciljem izlaganja i širenja katoličke vjere, o aktualnoj situaciji u Crkvi i o poslanju Svećeničkog bratstva sv. Pija X. možete pronaći na našoj internetskoj stranici:

http://christusrexhrvatska.blogspot.com

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskom tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Otvoreno pismo zbunjenim katolicima	20 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
I. Poljaković: Istina – Uvod u apologetiku	120 kn
M. Carre: Memoari jednog antiapostola	70 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (biografija sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
H. Madinger: Temelji vjere	15 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	20 kn
DVD – Dokumentarni film o nadbiskupu Lefebvreu	
(na njemačkom, engleskom, francuskom, talijanskom jeziku)	90 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´	
Letak ´Tvoja odluka´	
Ostali letci (Čudotvorna medaljica, misne pobožnosti...)	

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

RASPORED SVETIH MISA
U USKRSNOM VREMENU

3. travnja (Bijela nedjelja):

- **Zagreb** (Češki narodni dom, Šubićeva 20) u **10 h**

- **Split** (Hotel Dujam, Velebitska 27) u **18 h**

8. travnja (petak nakon Bijele nedjelje):

- **Rijeka** (Hotel Bonavia, Dolac 4) u **18 h**

U nedjelju, **1. svibnja** (svetkovina sv. Josipa radnika), Hrvatsku će posjetiti skupina bogoslova iz Bogoslovije Presvetog Srca Isusovog u Zaitzkofenu (Njemačka). Tom prilikom služit će se:

Svečana (trojna) sveta Misa
u **Zagrebu** (Češki narodni dom) u **10 h**